

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

št. 8, 9.

V Ljubljani, 1. avg., sept. 1918.

XXVI. teč.

I. Mohorov :

To pomni!

*Kakor roža solnčnica,
ki za žarki se ozira,
tvoja bodi trdna vera
noč in dan.*

*Kakor roža tulipan
naj gorí ljubav ti verna,
za domovje neizmerna,
noč in dan.*

lv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

4. K svetemu Alojziju v šolo.

Tako, prijatelj! Sedaj, ko sva svetega Alojzija malo bolj spoznala, bova pa za nekaj časa ostala pri njem in hodila k njemu v šolo. Učila se bova pri njem živeti za nebesa. To je gotovo najpotrebnejša šola. Kar se boš v tej šoli naučil, otrok moj, to si moraš ohraniti za vse življenje. Potem boš srečen.

Kako prijetne so počitnice po desetih mesecih šolskega leta! Kako vesel je šele čas počitnic za tistega, ki je prinesel domov lepo izpričevalo in bo šel prihodnje leto v višji razred!

Šola svetega Alojzija pa na zemlji nima počitnic. Zato te pa čaka po smrti večni počitek in večno veselje pri Bogu. In to samo je že vredno, da pridno obiskuješ šolo, ki jo bova sedajle začela.

a) Ponižnost in krotkost.

Začniva prvo uro s ponižnostjo in krotkostjo. Zakaj? Kakor je napuh korenina vseh pregreh, tako je ponižnost korenina vseh drugih čednosti; tudi svoji sestri krotkosti daje ona moč in življenje.

Kaj pa je ponižnost?

Kar v katekizem pogledja: Ponižnost je tista čednost, s katero vse dobro pripisujemo Bogu, priznavamo pa svojo lastno slabost in grešnost in se zato radi ponižujemo. Pa še to pogledja, ker imava katekizem pri roki, kaj je krotkost. Krotkost je tista čednost, s katero premagujemo vse želje po maščevanju in krotimo vsako krivično jezo in nevoljo.

Sedaj pa poslušaj!

Sveti Alojzij, angelski mladenič, je imel samega sebe za največjega grešnika. Alojzij je želel biti ponižen. In kje je iskal ponižnosti? Takole je rekel samemusebi: »In če si tudi ti prevzetan, prisili sa-

mega sebe z največjo ponižnostjo, ki si je zmožen, da prosiš Boga, prvi izvor te čednosti, za ponižnost. In to stori na priprošnjo in po zasluženju globoke ponižnosti Jezusa Kristusa, ki je bil Bog in je vzel nase podobo hlapca.«

Kako ponižno se je vedel grofovski sin Alojzij do svojih služabnikov! Nikdar jim ni ukazoval, vedno jih je le prosil: »Če vam ni pretežavno, bi želel, da mi storite . . .« Tako in podobno je govoril. Celo njegovemu vzgojitelju se je zdelo to preveč. Alojzij je pa rekel: »Lahko bi pač ukazoval, pa si večkrat mislim, kako ni nič razločka med truplom knezovim in strežnikovim. In mislite li, da bi mi bolje postregli, ko bi ukazoval?«

Ko je pozneje vstopil z očetovim dovoljenjem v samostan, mu ni bilo všeč, če so mu omenjali, da je imenitnega stanu. »Samo ubog redovnik sem,« je odgovarjal, »in nič drugega.« Povsod, kjer je le mogel, se je poniževal. Stregel je bolnikom, revežem delil jedila, pometal je sobe in hodnike — angelski mladenič in knežji sin Alojzij!

Alojzij je premišljeval tudi svoje slabosti. Zdelo se mu je, da je preveč osoren s svojimi služabniki. Na zunaj tega ni pokazal, a v srcu mu je vstajala jeza. Tudi ta notranji, pred svetom skriti greh je toliko časa premagoval, da ga je z božjo pomočjo premagal. Mislil je: Kako grd je človek, kadar je jezen; kako ostudne so njegove besede!

Eden služabnikov svetega Alojzija je tole povedal: »Večkrat sva se skregala z Alojzijevim vzgojiteljem. Pa je stopil Alojzij iz sobe, prijel me za roko, peljal me v sobo in me pokaral. Bil je res vzvišen v svoji ponižnosti, ljubezniv v krotkosti; nikogar ni zaničeval razen sebe, vse je častil, sam pa se je bal časti.«

Sedaj pa roko na srce, ti otrok, ki vedno govoriš le o sebi, ki le sebe povzdiguješ in druge zaničuješ! Kak si, ko se ti pooblači jasno obličje in obliva potok solzâ tvoje lice, ker se ti ne zgodi vse po volji! In ti, ki cepetaš z nogami, ki svojemu bliž-

njemu ne daš prijazne besede! Ti, ki kuješ maščevanje in ki kakorkoli kažeš svoj napuh in svojo jezo: vsi vi pridite in pogledjte, česa vas uči sveti Alojzij!

Naš sklep bodi: Na delo in v boj za ponižnost in krotkost!

(Nadaljevanje.)

I. Koželj:

Kaj se je Ivančku sanjalo?

Daj pa le idi počivat!« so rekli mama Ivanu, ki se je pridno pripravljajl za prihodnji šolski dan. Zaprl je brž Ivan knjigo, jo položil na polico poleg drugih in odšel v svojo sobico. Obleko je zravnal in položil na stol poleg postelje, potem je pa pokleknil in izmolil večerno molitev. Ob koncu je pa pristavil: »Daj, ljubi Bog, da se mi bo tudi kaj lepega sanjalo.« Ivanu se je namreč večkrat kaj lepega sanjalo, in tega je bil zelo vesel.

Minole počitnice, ki so bile radi vojne malo daljše kot prejšnja leta, sta prebila z mamico pri teti, dolí na Dolenjskem v prijazni vasici pod Gorjanci.

Za hišo je bil velik sadni vrt, na prisojni strani pa ograjen vrliček, koder so cvele raznobojne cvetice. Po njih so se zibali pisani metuljci, in drobne čebelice so srkale med iz njih čašic.

Ta vrtec je bil Ivanov raj. Najljubši prostor, kjer je presedel dan za dnem. Okopaval in plél je cveticam in se čudil marljivim čebelicam.

Tako so mu hitro potekle počitnice. A mati so ga morali vpisati v šolo, zato sta se poslovila od dobre tetke in odšla nazaj v mesto.

Ivan ni imel več očeta. Umrí mu je, ko je bil on star šele štiri tedne. Mati ni mogla preboleti bridke izgube. Večkrat je tihoma jokala, da bi je otrok ne videl.

Toda Ivan je imel bistre oči. Videl je materine mokre oči, in v srce se mu je smilila uboga mamica.

Počasi je zlezal ta večer Ivan v posteljo in je kmalu zadremal. Ko je prišla mati v sobo in mu želela »lahko noč«, je zamrmral Ivan le v polsnu: »Lahko noč!«

Ponoči je pa imel čudovite sanje. Bil je v gozdu pod Gorjanci. Ondi se je tudi rad izprehajal ob počitnicah, ko je nabiral gobe in jagode. Od drevesa do drevesa so spretno telovadile gibčne veve-ric; po vejah in grmovju so pa prepevale drobne ptičke. Živalce se niso Ivana karnič bale, kakor bi ga poznale že izdavna. Po gozdu so rastle pestre cvetice, ki so vonjale tako opojno, da se mu je hotelo kar zadremati na tistem mehkem mahu.

Ivan sede blizu velike skale in zre zadovoljno po krasnem gozdu.

Kar začuje poleg sebe tenak glasek: »Ivan, ali me več ne poznaš?« Deček ostrmi in uzre na kamenu zeleno žabico — ono žabico, ki jo je bil v počitnicah ujel in imel zaprto v prostorni steklenici.

Žabici se ni godilo slabo. Ivanček ji je pridno stregel, a pogrešala je zlate prostosti.

Preden je odšel Ivan v mesto, jo je izpuštil in vesela je odskakala čez vrt.

»O, ljuba žabica, ali si ti?« se zavzame deček. »Kaj si vendar počela med tem, ko nisi bila pri nas?«

»Bila sem prav pridna,« odgovori žabica. »Opraviti sem imela dovolj. Morala sem nadomestiti, kar sem zamudila takrat, ko sem bila ujeta pri tebi.«

»Tudi delala si?« se začudi Ivan. »Ali delajo tudi žabice?«

»Seveda tudi!« odgovori žabica. »Pomagamo ljubemu Bogu in angelcem, kolikor pač moremo!«

»O tem pa še nisem čul,« dé Ivan. »Povej mi, kaj si delala?«

»Ker si dober otrok,« pravi žabica, »pa povem, kaj sem delala. Pojdi za menoj!«

Žabica skoči pred skalo ter zareglja. In glej! Hipoma se odpre skala: žabica in Ivan vstopita in gresta po stezi dalje in dalje.

Po stenah je bilo vse polno kresnic. Svetile so jima na temni poti.

Kar prideta v veliko prostorno dvorano. Krasno je bila razsvetljena. Na tleh so ležali kupi biserov. Ivanu je jemalo vid, tako se je bleščalo. Ni si pa upal stopiti bliže. Le oddaleč je strmel in se čudil blestečim biserom.

»Čigavo je pa to bogastvo?« je vprašal žabico.

»Glej, Ivan, to so solze otrok, ki so jih potočili v srčni žalosti ali pa so jih potočili iz usmiljenja. Bogu so take solze tako všeč, da jih ne pustijo pre-sehniti. Angelci pridejo vsako noč na zemljo in jih pobero v zlate kanglice. Ako se pa katera izgubi, jo pa pobremo me in jih znosimo na te kupe, ki jih vidiš tu.«

»Ali imam tudi jaz tod svoj kupček?« vpraša Ivan. »Saj sem tudi jaz že večkrat jokal.«

»Vidiš ga,« mu ga pokaže žabica. »Kolikor solzic si že potočil za očetom ali iz sočutja do mamice, toliko jih je na tem kupu.«

Ivanček gleda ves srečen, kako lepo se blesté njegove solze.

»Kje je pa kupček moje mamice?« vpraša dalje.

»Ta je pa tukajle!« pokaže žabica na velik kup solzá najlepšega sijaja.

»Oh, uboga mamica, koliko si že prejokala solzâ!« vzdihne Ivan. »Še vedno žaluje po očetu in ga ne bo pozabila nikoli!«

»Čemu pa hrani Bog te solze?« še poizveduje Ivan.

Žabica odvrne: »Kadar umre dober človek, mu posujejo angelci pot v nebesa z njimi, tako da pride pred večnega sodnika ves v nebeški svetlobi!«

»Moja mamica bo pač najlepša v nebesih!« vzklikne Ivan.

»Morda!« pravi žabica. In še dostavi:

»Ljubi Ivan, pazi, da ne potочиš nikoli nobene solze iz trme ali iz zavisti. Takih solz ne zbiramo za pot v večnost!«

V tem hipu se Ivan prebudi. Izprva ne ve prav, kje je. Ko se pa zave, da je v posteljci, brž vstane in pohiti k materi in ji dé: »Mamica, najlepša boš v nebesih — najlepša boš v nebesih!«

Mati ga vpraša začudena, zakaj to pravi. Ivanček pa sede k nji in ji pove o svojih lepih sanjah.

J. E. Bogomil:

Daj nam danes naš vsakdanji kruh.

Saj poznate to prošnjo, ljubi otroci? Kolikokrat na dan jo izgovorite!

Morda se še spominjate — kar vas je večjih — kako ste jo pred nekaj leti izgovarjali. Kar tjavendan. Malo ste pogodrnjali: »Daj nam m-m-m-m...«, drugzega ni bilo skoraj nič slišati.

Sila pa uči človeka moliti. V sedanjih dneh, ko vsega pomanjkuje, gotovo tudi vi lepše molite to prošnjo za ljubi kruhek. Čez nekaj desetletij boste pa pravili svojim mlajšim bratcem in sestricam in še drugim, ki jih danes še ni na svetu, kakšno pomanjkanje ste trpeli v tistih dnevih svetovne vojske. Ljudje se bodo spominjali tistih dni lakote, kakor se spominjajo še sedaj lakote iz l. 1817.

Le vprašajte — na primer — Dobrinovo botro, pa boste zvedeli, kako je bilo tistega hudega leta. Večkrat karajo otroke, ker še zdaj prav ne cenijo ljubega kruhka.

»Kako grdo delate s kruhkom, otročaji!« se hučujejo nad otroki, če vidijo, da drobé kruh. »Jožek, poglej, kako lete drobtine od tebe. Ti nemarnež ti, kako grdo ješ! — Pa ti, Franca! Kjer se ti zdi, pa pustiš kruh ležati. O moj ranjki oče — Bog jim daj

Daj nam danes naš vsakdanji kruh!

dobro v nebesih! — še danes sèm jim hvaležna, kako so me lepo učili, spoštovati ljubi kruhek.»

»Če kruh ješ,« pravijo botra, »ga moraš pojesti pri mizi. Kruhove drobtine ne smejo padati po tleh. Če ti pade kruh na tla, ga moraš takoj pobrati in poljubiti, zakaj kruh je božji dar. Kaj bi bilo, če bi nam Bog vzel ljubi kruhek! Vi ne veste, kako hudo je bilo tistega leta 1817., ko sem bila jaz otrok. Prav dobro vem, kakšno skledo žgancev, ajdovih, lepo za-beljenih, so nam mati skuhal. Komaj smo jih pa pojedli, smo bili pa že zopet lačni. Pa kako lačni!« — In botra se zamislijo. Pa spet nadaljujejo:

»Mama, kruha, mama, kruha!« smo prosili.

»Kruh spi,« so dejali mati in vstran so se obrnili, da nismo videli solz v njih očeh.»

Botra sežejo po rutico ob tem spominu.

»Tisti Podlogarjev gozd tudi poznate. Same bukve rastejo v njem. Pa kako lepe so tiste bukvel Ravne kot sveča, visoke kot zvonik. Podlogar je dobil ondaj tisti gozd za en hleb črnega kruha.»

»Ali res? Botra, ali je to mogoče?« vprašujejo otroci. »Tak gozd! Gotovo je vreden mnogo stotakov! Pa ga je zamenil za en hleb črnega kruha?« Otroci se čudijo.

»Res je, res! Vam takoj razložim. Pibrovec je imel mnogo otrok, kruha pa nič. Jokali so otroci, da bi se bili kamenu smilili, če bi imel srce. Kaj bi ne jokali, ko so bili tako lačni!

»Otroci molite!« je rekel oče Pibrovec, »jaz grem, da vam izprosim kruha. Molite, in Bog bo pomagal.«

Pri Podlogarju je najprej poprosil Pibrovec.

»Kaj bi rad, sosed?«

»Oh, saj veš. Otroci jokajo, tako so lačni. Kruha prosijo — ne morem jih več poslušati. Smilijo se mi. Sosed, prosim te, pomagaj mi, če mi le moreš. Ne boš zastonj. Kar zahtevaš, ti dam.«

»Dva hleba imam še,« dé Podlogar. »Težko ti ga dam, saj veš, tudi jaz imam družino.«

»Oh, daj, lepo te prosim! Pri Bogu in Mariji te prosim, usmili se nas, usmili se vsaj mojih otrok.«

»Naj bol Sosed mora pomagati sosedu. Danes ti mene potrebuješ, jutri bom znabiti jaz tebe. Po bratovsko razdeliva: jaz en hleb, ti en hleb. Bo že Bog pomagal naprej kako, saj bolje zna in vé kakor midva.«

Kdo je bil tistega hleba bolj vesel kot Pibrovec in njegovi otroci! Zopet je za malo časa potolažil svojo družinico.

»Pa koliko hočeš zanj, Podlogar?« ga je šel nazaj vprašat. »Kar želiš in kolikor boš rekel, ti bom dal, če je le moje.«

»Veš kaj, sosedu ne bom prodajal. Sosed mora sosedu pomagati.«

»Zastonj pa res nočem. Veš kaj: Ti imaš polje, gozda pa nimaš. Jaz imam pa gozda dovolj. Tisti bukov gozd ti odstopim, ki se drži tvojega sveta. Prav res ti ga dam. Ne veš, koliko si mi dobrega storil s tem hlebom.«

Pibrovec ni odjenjal. Podlogar se je moral vdati.

»Naj ostane gozd pri tvoji hiši,« je dejal Pibrovcu, »v spomin otrokom. — mojim in tvojim — koliko je vreden ljubi kruh, če ga ni.«

Tako je dobil Podlogar cel gozd za en hleb kruha.«

Otrokom je bilo tesno pri srcu, ko je botra končala. Njih obrazki so bili zelo resni. Molče so se poizgubili od Dobrinovih.

Katrica Dobrinova pa še noben večer ni molila s staro materjo tako zbrano in iskreno: Daj nam danes naš vsakdanji kruh! — kot tisti večer.

J. Timoška:

Anica.

Odprla je okno
in v jutro pogledala Anica.
„Zaspanka, zaspanka!“
poredno ji kliče poljanica.

Med klasjem šumečim
gre v blernem plašču poletje.
Škrjanček prepeva,
in v vetercu klanja se cvetje.

To Anica gleda ...
Pozdravljajo vsa jo drevesa.
In zdi se: narava
kraljica je. In ona princesa.

M-č:

Večer.

*Tam gori kraj brega
zatonil je dan,
meglica se vlega
na sela in plan.*

*Vsa širna dobrava,
vasica in log,
počiva in spava ...
Naj čuva jih Bog!*

*Mrak sivi že krije
goré in ravan.
Čuj, v vasi zvon bije:
Končan je že dan.*

*Le potok počasi
izgublja se v noč,
poljani in vasi
želi: Lahko noč!*

Cvetinomiški:

Po jagode!

I.

Moj stric Martinek je bil že v letih. Krivil se mu je že hrbet, lasje so mu siveli, tresle so se mu roke in noge — ali tistega poletnega jutra, ko se je v vrisku in smeihu kopala v dolini sredi zlatega morja solničnih žarkov bela Jagnjenica, in so širni gozdovi ponosne Jatne pozdravljali z bučnimi pesmimi, je prišel k nam gor na holm tako skakljaje in prožno, tako pomlajenih kretenj, kakor da ima šele trideset let. Prišel pa ni striček praznih rok k nam. Pod pazduho, zavit v snažen prt, je prinesel obilen hleb rženega kruha, v desnici pa je tiščal — kdo bi se tega ne razveselil? — šopek zrelih, rdečih jagod. Tako je zavil skoraj plesočih korakov, radostnih lic in smehljajočih se oči proti naši zeleni utici, kjer nas je zalotil, vse domače skupaj, ravno pri bornem zajtrku. Z živahnim zamahom nas je nenadoma zvonko pozdravil in omahnil nato sopeč na klop pod košato trto, ki se je spenjala ob utici po steni navzgor prav do vrha stropa.

»O, kaj, danes ste pa kasni! Kdaj sem že jaz zajtrkoval! . . . Pa poglejte, kaj sem prinesel!«

In stric je dvignil šopek z rdečimi jagodami visoko v zrak.

»Jagode že, stric? . . . Pa kje ste jih dobili?«

Vsi hkrati smo planili otroci od mize proti stricu, ki se nam je sladko smehljajal.

»Kdo je najbolj priden?«

»Jaz!« je vpila Polda.

»Jaz!« je kričala Malka.

»Jaz!« sem zatrjeval jaz.

Stric je nagnil šopek niže.

»Náte! . . . A nikar se ne trgajte za jagode — po bratovsko si jih razdelite!«

Takoj smo imeli šopek v rokah in takoj smo pričeli z bratovsko delitvijo. Na vsakaterega izmed

nas je prišlo ravno deset jagod, ki pa niso ostale dolgo cele.

»Pa kje ste jih dobili, stric?« smo ga izpraševali in se gnetli okrog njega.

»Na rebri ob mojem vinogradu,« je povedal. »O, pa še veliko jih je . . . Gladko ves breg je kakor s krvjo poškröpljen . . . Toliko je jagod . . . Čudno, da nisem že prej tega opazil. Pridite danes popoldne k meni, otroci, pa se boste jagod lahko najedli dosita. Kajne, da pridete?«

Seveda ni bil s tem stričevim povabilom nihče bolj zadovoljen kakor mi.

»Pridemo, pridemo!« smo vpili in se spravili zopet nazaj k mizi nad koruzne žgance.

Striček je pa šele tedaj postavil zavitek s kruhom hrupoma na mizo.

»Na, to je zadnji ostanek letošnje moke. Kar lepo spravite!« je dejal materi. »Dobro, da pšenica spet lepo kaže — bom že imel jeseni spet kaj v mlin. Zdaj pa moram dol v vas. Imam še pri Medvedovih nekaj opravka. Pa zdravi ostaneti!«

Ročno se je zasuknil stric, zunaj pred utico se je pa še enkrat obrnil:

»Popoldne pa, otroci! . . . Nikar ne pozabite!«

In odšel je po holmu navzdol v vriskajočo dolino.

II.

Tako prijazen in priljuden je bil dom strica Martinka, da bi čepel človek kar vedno v njegovi mračni sobi na čelešniku in se razgledoval kar venomer po polikanih stenah in po majčkenih okencih ter zelenih polkencih, ki so kakor iz daljave smehljaje vabili in nemirno mežikali iz mraka. Od nas do stričevega doma je bilo komaj četrť ure. Bil pa je ta stričev dom tak-le: Vrh položnega, z vinogradom pokritega brega se je šopirila siva, s slamo krita hišica, ki je imela zelo nizek, prijetno mračnat dimnik, odkoder se je mnogokrat vil pepelnat dim v rahlih vijugah proti nebu. Pol hišice je služilo za sobo in kuhinjo, pol pa za zidanico, kjer so v polmraku dre-

mali trebušni sodi. Nedaleč od hišice se je pa košatila velika stara tepka, kraj vinograda se je pa grela ozka solnčnata reber. Ej, prijetno je bilo pri stricu Martinku!

Ko smo dospeli tisto popoldne otroci na njegov dom, je striček že sedel na klopi pred hišico in pušil iz vivčka.

»Prav, da niste pozabili, otroci!« nas je pozdravil in se dvignil. »Zdaj pa kar nad jagode! . . . Ali imate s seboj kaj posode? . . . O, že vidim!«

Ne, prazni pa nismo prišli. Polda je imela s seboj lonček, Malka dolg škronicelj, jaz pa prazno škatljico za cikorijo.

Zavili smo od hišice po stezi navzdol in koj smo bili na ozki rebri kraj vinograda. In — oj veselja! — vsa rdeča, kakor z gorko, puhtečo krvjo poškropljena, je bila solnčnata reber. Polna je bila zrelih, žlahtnih jagod, ki so se nam vabeče smehljale.

»Zdaj pa le po njih!« nam je dovolil stric. Sedel je na tla in si podprl glavo z obema rokama. »Medtem, ko boste vi brali jagode, vam bom pa povedal zgodbo o Zajčevem Blažu, ki mi je hodil grozdje krast . . .«

Ročno smo pričeli nabirati jagode, stric Martinek nam je pa pripovedoval.

»Zajčevega Blaža — ne vem, če poznate? To vam je pravi hrust, doma onkraj Svibna, pod magolniškimi gozdovi. Eh, pa jo je le cvrl ondaj pred menoj. Lani je bilo, ravno pred trgatvijo. Moj vinograd je bil poln grozdja tako, da so se trte kar šibile. Enkrat pa grem na spodnji konec vinograda in vidim, da so trte tam prazne. Za par sežnjev na dolgo in na široko nikjer niti enega grozda; gladko vse obrano! — »Nekdo je imel predolge prste,« sem pomislil. »To bi ga vrgel, če bi ga dobil v roke!« — Par večerov sem potem čakal skrit med trtami. A nihče ni hotel pokazati svojih dolgih prstov. Zadnji dan pa, pred trgatvijo, se je pa vendarle ujel zmikavt v past. Sedim skrit med trtami in čakam. Zame ravno prav, da mesec lepo sveti. Čakam čakam — nič. Mesec se misli vsak čas skriti za oblake, a tatu še vedno od nikoder . . . Kar

se nekdo vendar prikaže onstran vinograda, tam na Hribarjevem travniku. Temna postava, ki trobósa na težko kakor vsi hribovci — pa semkaj proti bregu. Potuhnem se v temo in stisnem cepec tesneje v roke, zakaj jeza me je grabila. Kmalu nato pa pritapá tat v vinograd. Prične zobati grozdje in se suče okrog trt tako vajeno, kakor da je povabljen semkaj. »Novinec ni, ker ga obrane trte prav nič niso zmotile,« sem premislil in pridrževal sapo. »Fantiček, kdorkoli si že, le nikar se nič ne boj! Ne boš izmikal več dolgo tod okoli! Ali jo bom pomaknil za teboj, da se boš namah zbosil kakor konj na dirki!« — Tedaj se zganejo trte že tik pred menoj. Pred menoj zašumé listi, in izza njih pokuka neprevidno s svojo trščato glavo tat, ki ga spoznam za Zajčevega Blaža. Koj pokonci, pa cepec v zrak! . . . Cvrkla sva jo preko travnika. Tam v Dolinškovi globeli sem pa Blaža dohitel, ga vrgel ob tla in mu naložil eno dobro merico batin. »Ti ostudna strelávka!« sem mu pel v ušesa. »Zdaj si se prav po hajduškem običaju nazobal obojega, grozdja in batin. In zdaj, kajne, se boš vrnil z batinami na grbi domov. Pa srečno pot!« — In sem ga spustil iz rok. Težko in počasi se je kobacal na nože in odtapál trobosáje v noč. Odtlej zanaprej sem bil vsaj varen pred tatovi.«

Tako je končal stric svojo zgodbo o Zajčevem Blažu. Mi trije smo pa nabirali jagode in poslušali z ušesi, očmi in ustmi, kolikor niso imela ravno opravka z jagodami. Polagoma so se naše posode polnile, a tudi solnce se je polagoma nižalo. Že so se jeli oglašati v vinogradu črički. Na smreki pod nami je žvižgal kos in zletel nato v dolgem loku nizko nad trtami v bližnji gozd.

O mraku je bilo, ko je Polda nenadoma kriknila :

»Moj lonček je že poln!«

»Moj škrnicelj je pa tudi!« je rekla Malka.

»In moja škatljica ravnotako!« sem se pobahal še jaz.

Ker je bila solnčnata reber dodobra obrana, smo se odpravili nazaj proti hišici.

Potem smo se poslovili od dobrega strička in se odpravili proti domu. Vsakdo je skrbno pazil na svoje jagode, da bi jih ne izgubil. Kakor da nese vsak s seboj zaklad, smo jih nesli.

Krasna noč se je razpela nad dremajočo domačo zemljo. V srebrni, mehki mesečini so drhtela in valovila za potjo žitna polja, neutrudljivo so čvrčali od vseh strani črički in nas sladko pozdravljali. Nad našimi glavami pa je tuinsem v zlokobnem obletu prhutnil črn netopir. V bližnjem grmovju je pa zajokal slavec, ne daleč od njega pa s plahim glasom zagostolela rujno gruda taščica, moja največja prijateljica. Po dolini je podil zakasnel voznik konja, pokal z bičem in zdajpazdaj zavrnil.

Ljubniški :

Nedeljski potepini.

V trški cerkvi je minila popoldanska služba božja. Kakor se potok razlije na vse strani po travniku, če se mu posreči, da izpodkoplje nasipe, ki so ga preje zapirali v ozki strugi, tako se je ob cerkvi valila množica ljudi na prosto. Pred cerkvijo pa se je razkropila na vse strani. Po vseh potih, ki peljejo iz trga, so se videli kmalu večji in manjši oddelki stopajočih proti domu.

Po stezi, ki pelje navkreber po hribu, na čigar vznožju je sezidan trg, korakata dva možaka. Oba sta že priletna. Ko starec, ki gre spredaj, vidi, da prihaja za njim znanec, sede na kamen ter ga počaka.

»Martin, bolj trden si pa že zmiraj kakor jaz,« nagovori prišlec čakajočega. »Še lahko tako hitro hodiš. Na vso moč sem se trudil, da bi te došel. Pa mi ni bilo mogoče.«

»Tudi meni se ne gibljejo več noge tako rade, prijatelj. Samo to pomisli, Luka, koliko jaz trpim. Vse moram sam obdelati in opraviti, ker nimam

človeka, ki bi le najmanjše storil namesto mene. Ni čuda torej, da sem tudi jaz postal okoren.« Tako odgovori Martin, vstane s skale in se pridruži onemu.

Skupaj lezeta po strmi stezi nakvišku. Precej časa mine, preden dospeta na vrh. Pred njima se razprostre dolinica.

Samo na južni strani, odkoder sta prišla naša dva starca, je dolinica odprta. Povsod drugod jo obrobja gozd. Na zapadu stoji med starikavimi in z mahom porastlimi jablanami lesena kočica. Mal travnik in puščobna njiva s pritlično ajdo napolnjuje ostalo dolinico. Še brezdno, ki se vidi pod severnim robom dolinice, naj omenimo, da je vse navedeno. Posestnik tega sveta je naš Martin.

Tam, kjer stojita zdaj moža, se odcepi steza v gorsko vas. Luka ima ondi svoje domovje. Daleč je še tja; moral bi se Luka posloviti od Martina. Toda ta ga zaprosi, naj gre ž njim v kočo, da se še kaj pogovorita. Rad mu izpolni Luka to željo; saj hoja po strmi stezi ga je dodobra utrudila. Qba odideta proti koči, da Martin po možnosti postreže svojemu gostu.

* * *

Čez pol ure so že zopet gruče ljudi na znani stezi. Trški pobalini so to. Po krščanskem nauku so se zbrali za cerkvijo, da se pripravijo tam na boj z netopirji, ki jih morgoli v Martinovem brezdnu. Kakor srne plezajo dečaki po strmi poti. Ni čuda torej, da so kmalu na vrhu. Poveljnik jim je Mihec Mrhar, izvežban v malopridnosti.

Vsi drugi dečaki gredo po robu dolinice, dokler ne pridejo do brezdna. Mihec pa si prikrajša pot in poleti kar naravnost skozi ajdo. Široka gaz se naredi za njim. Še nalašč cepetá z nogami. Misli si, da je ni roke, ki bi ga mogla kaznovati za to početje. Saj Martin je star, in zato se ga ni treba bati. Ajda je pa Martinova.

Prišedši do brezdna se vstopijo dečki vsi v kolobar. Mihec odtrga toliko travnatih bilk, kolikor je tovarišev. Eno pusti daljšo ter reče:

»Kdor potegne daljšo, ostane zunaj za čuvaja, da nam bo hitro naznanil vsako nevarnost, ki bi nam pretila.«

Ko so bili dečaki zadnjokrat v brezdnu, jih je namreč počakal Martin pri vhodu in jih je marljivo naklestil. Da bi se to več ne zgodilo, je imel preprečiti zdaj čuvaj, in zato so pobalini srečkali. Tisti, ki je potegnil daljšo bilko, je stopil res k vhodu, drugi pa hajd vsi za Mihcem, ki nosi gorečo svečo v roki, noter v podzemeljsko temino. Od začetka morajo lezti sključeni. Kmalu pa se brezdno razširi, in oprežno stopajo dečaki dalje.

Po tleh leže večje in manjše skale, ki so se odtrgale od stropa. Zasliši se cviljenje netopirjev. Vsak fant pripravi svojo palico; pričeti se ima krvava bitka. Stopajo dalje. Cviljenje se čuje vedno različneje; pa tudi pot je vedno slabša. Vedno večje skale leže po tleh. Treba je skakati čez globoke globeli.

Slednjič so na mestu. Skoraj v vsaki razpoki visi netopir. Prične se pobijanje. Čimveč jih kdo pobije, tem večjo slast dobi za prelivanje krvi.

Najbolj se odlikuje v grozovitosti Mihec. Ne zdi se mu dovolj, da bi udrihal le s palico po nedolžnih živalcah, še muči jih s tem, da jim s svečo zažiga perutnice.

Pa taka neusmiljenost ne ostane brez kazni.

Ravno hoče Mihec zopet nenavadno velikemu netopirju vtekniti gorečo svečo pod peruti, zato stopi na prste. Perutnice začvrčé, in netopir cvileč zleti po brezdnu. Mihcu pa v tem trenutku izpodrsne noga. Vznak pade s skale, koder je stal, pa v jamo, ki je zijala ravno pod njim.

Klicanje opozori Mihčeve tovariše. Strah in groza jih izpreleti, ko spoznajo, kaj se je zgodilo. Kakor okameneli stoje na svojih mestih. Palice, oblite s krvjo ubitih netopirjev, jim padajo iz rok.

Novo vzdihovanje in klicanje jih vzdrami iz otrpelosti. Mihcu se mora kar najhitreje pomagati. Toda — kako? Edina luč, ki so jo imeli, je padla s

ponesrečencem vred v brezdno. Po ljudi morajo iti! Dobro, da je v bližini stari Martin. Ponj gredo.

Z veliko težavo priplezajo iz brezdna. Eden izmed njih se spusti v tek po Martina.

* * *

Luka je ravno vstal s stola, da bi se poslovil, ko prihiti deček v sobo in zakliče:

»Martin, hitro pojdite pomagat! Mrharjev Mihec je v brezdnu nekam padel!«

Martin uvidi, da ni nikakega odlašanja. Vzame dolgo vrv, dve luči in takoj kreneta z Lukom proti brezdnu. Ko stopata mimo ajde, zagleda Martin gaz, ki jo je prej napravil Mihec. Jeza ga popade, in že se hoče obrniti. Pa usmiljenje preмага srd, in kar najhitreje splezata možaka v brezdno. Vsi otroci pa za njima.

Kmalu so na licu mesta. Še vedno se sliši klicanje na pomoč, Luka posveti v jamo in zagleda ondi Mihca, kako se zvija v bolečinah. Dolgotrajnemu naporu se posreči, da ga spravijo iz jame in prineso na prosto.

Zdaj ga Martin pregleda šele natančneje. Mihec si je zlomil desno nogo... Poleg tega je pa še ves ranjen po glavi in po rokah. Martin pokaže na ajdo in reče otrokom samo ta opomin: »Kazen — ker ne poznate nedelje in poštenosti!«

Ni jih menda pokaral brez uspeha. Odslej niso več trpinčili živalic. Še celó Mihec, ki je polagoma okreval, je postal pridnejši. Desna noga mu je pa ostala kruljeva vse življenje.

Cvetinomiški:

Mati.

Dred petimi leti sem potoval po Savinjski dolini, od Celja proti Vranskemu. Vroč dan je bil. Cesta, koder sem omahoval, je bila s prahom na gosto posuta, da sem bil do kolen kakor pobeljen. Solnce na nebu je neznosno palilo. Potil sem se venomer. Srajca na hrbtu se mi je zmočila in ovratnik se je sprijemal neprijetno z vratom. Šel sem pa le vedno naprej in nič se nisem odpočil. Povsod okrog mene je bila sama ravnina, brezkončna daljava in tiha. Videl sem samo morje hmelja na visokih hmelovkah, ki so stale pokonci kakor velikanska vojska vojakov z dolgimi sulicami. Le tuintam je kukal iznad te vojske z visokimi sulicami vitek zvonik z zlatim križem. Križ se je bliskal v solncu kakor demant. Nad menoj se je lesketalo modro nebo v tako čistem sijaju, da je jemalo skoro pogled. Neskončna nebesna sinjina je žarela in ni izžarela — kakor večni ogenj... Od časa do časa se je dvignila visoko v zrak, visoko nad morje hmelja, ponosna postolka, tako svetla kakor iz bakra. V letu je včasih kar nenadoma obstala in vztrepetavala z rjavimi perotmi. Nato je pa tlesknila ožarjene perotnice zadaj skup in v predrznih vrtincih se je spustila kakor kamen na zemljo... Tudi lahkoživček škrjanček se je povzpел včasih proti mogočnemu solncu, krožil v prožnih obletih semintja, zdaj višje, zdaj zopet nižje, pa žvrgolel razigrano in se nikdar dosti ne nažvrgolel. Naposled je pa telebil kar za šalo z visokega neba na njivo... Cesta pred menoj, široka kakor reka, se je kačila kar vedno naprej, naprej med hmeljem, naprej preko neizmerne ravnine... dalje in dalje. Zdajpazdaj se je dvignil na cesti gost oblak prahu. Mimo mene je zahrumel avtomobil tako divje kakor temna pošast. Izginil mi je za ovinkom izpred oči.

Hodil sem že dva dni, a vročina je ostala skoro noč in dan vedno ista. Puhtela je od neba in od zemlje, pa me objemala s svojimi gorečimi rokami tako

nasilno, da se tem objemom nisem mogel izviti. Popoldne tretjega dne je pa iz daljave nenadoma zagrmelo. Kmalu nato so se pa zgrnili temni oblaki preko neba. Vedno več je bilo teh temnih oblakov. Plast se je kopičila na plast. Zdaj je bilo nebo že črno kakor peklo. Od časa do časa je votlo zagrmelo, posvetil je krvavordeč blisk in je za hip ožaril daljno plan pod seboj... V oblakih je neprestano vršalo in grgralo — odmev daljne groze... Potegnil je hipoma močan, hladen veter. Kostanji ob cesti so bolešno zaječali, in zazibali so se njih visoki, vitki vrhovi. Listi so frčali z vej in padali na zemljo. Na cesti se je pa sunkoma dvigal prah in me je popolnoma zakril. Zatisnil sem si usta in oči in sem sklonil glavo... Že je udarjal grom na grom prav zaporedoma, in drug za drugim je švigal blisk. Kakor žvižg je šlo preko ravní. Vihra je divjala čez vso plan... Ječala je zemlja, in stokalo je v obcestnih drevesih. Za hip sem se ozrl v nebo nad seboj. Sam nisem dobro vedel, čemú. Toda ozrl sem se. Pod črnimi oblaki je bežala jata golobov, vršaje. V nedogled je bežala... Nekje drugje zopet je krakajoč jadrala jata vran, tako črnih kakor oblaki nad njimi...

Kmalu sem začutil na roki prvo težko deževno kapljo. Kakor da je padel z neba kamen, mi je bilo. Pospešil sem korake, da ubežim plohi in da dospem do kakšne vasi. A ni mi bilo dano.

Težke kaplje so se venomer naglo množile. Veter je postajal z vsakim trenutkom močnejši, kaplje pa krepkejše, težje. Naposled se je ulilo, v poševnih, debelih curkih. Vmes je grmelo votlo in se bliskalo svetlo. Popolnoma se je hotelo razjokati črnoobloženo nebo.

Upognil sem glavo in šel naprej. Kaj sem hotel? Nezgoda je pač hotela, da me je zalotila ploha na cesti — brez dežnika. Sicer pa — kaj vsega ne doživi dijak na potovanju! Jaz sem bil na take plohe že precej navajen. Zato si nisem delal ob tej nezgodi nikakih posebnih bridkosti.

Prah na cesti se je izpreminjal polagoma v mastno, težko blato. Pod mojimi koraki je pršeč cmo-

kalo. Jarki kraj ceste so se polnili z umazano vodo, ki se je razlivala na nekaterih krajih že preko ceste.

Že sem bil premočen do kože. Mraz je jel stretati moje ude od nog do glave. Krajevci pri klobuku so se mi nagnili. In dež je curljal ž njih kakor s široke strehe.

Končno sem vendarle prišel do neke vasi, ki je čepela kakor poosebljena bridkost sredi ravní med zelenim hmeljem. Zavil sem koj pod neki kozolec, ki mi je bil najbližji. Hiše so zaspano mežikale pred menoj s tistimi ozkimi okenci in zelenimi polkenci, ki kljub zaspanosti vabeče pozdravljajo skozi jeklenosivo donebesno steno lijočega dežja.

Kakor bolnik, ki stopi radosten iz mračne sobe na vrt, tako sem stopil jaz iz plohe pod kozolec. Na kup slame sem se sesédel in sem se oddahnil, da sem končno le našel streho.

»Otročička, nikar jokati!« sem začul nenadoma jokav glas za svojim hrbtom. Tudi jok se je oglasil.

Okrenil sem se in pogledal, kaj je bilo. Nedaleč od mene, skoro popolnoma skrita med kopico slame, je sedela postarna ženska z otrokoma pred seboj na tleh.

Ženska me je koj zapazila, ker sem se bil dvignil.

»Ali ste tudi vi prišli vedrit?« mi je rekla in si otrla mokre oči.

»Tudi... Ploha me je zalotila.«

»Pa kam, če vas smem vprašati?«

»Proti Vranskemu!... Potujem, ker sem študent.«

(Konec prihodnjíč.)

J. E. Bogomil:

Dva muzikanta.

Učiteljev Julček in njegov Murko sta neločljiva tovariša. Če srečaš Julčka na cesti, moraš že vedeti, da Murko ni daleč. In če te sreča Murko, kmalu boš srečal tudi Julčka, čeprav ga ondaj še nikjer ne vidiš.

Letos se je pa Julček začel učiti muzike, ali lepo po slovensko povedano: glasbe. Murko mora biti pa seveda spet pri njem, da mu ni preveč dolgčas: Julčku namreč in Murku.

Mogočno sede Julček k pianinu in prične s svojo vajo. Murko pa ga pazljivo posluša. A taka godba ni za njegova ušesa. Pes je pes!

»U-u-u, u-u-u-u,« začne zavijati, kakor bi ga klalo v trebuhu.

Julček je nevoljen. Zakaj bi Murko renčal nad njegovo umetnostjo? Res da je šele začetnik in da začetnik še ni pravi umetnik, ali za Murka je kmalu kaj dobro... Tako pa tuli!

Ko le ne odjenja, se pa tudi Julček odločno razsrđi. Z vso močjo in z vso jezo udari po tipkah, da kar ušesa pretrese.

»U-u-u!« še huje zatuli Murko in se skrivi kakor da je udarila njegova zadnja.

Odpro se vrata.

»Julček! — Julček!«

»Kaj pa, ata?«

»Za danes je dosti!«

Pa še nekaj več so mu povedali ata. Zakaj, ko je prišel na cesto, je bilo njegovo desno uho malo rdeče. Preveč je razbijal in Murka nalašč dražil.

Julček se je moral poslej sam učiti glasbe. Murko je pa tisti čas godel v kuhinji. Ko je pa vaja minila, sta bila pa spet dobra prijatelja na dvorišču in na vrtu.

Dva muzikanta.

Maksimov:

Ptičke strah.

Ptička na okence seda —
v sobo zvedavo mi gleda.
Kima in nekaj čebļja mi,
kaj sporočiti ima mi?

Ej, ej, novico veselo:
Gnezdece je oživelo!
Gole betičke - glavičke,
in kljunčki za mlade črvičke!

Plašna in polna nemira
ptička okrog se ozira...

Že vem, kaj rekla bi rada:
„Tam pri sosedu dva mlada
divja živita skrivača...“

Čakaj! Na ta postopača
skrbno odslej bodem pazil,
zlobni načrt jima skazil.

Ej, kako ptička vzcvrči!
Srečna spet v gnezdo zleti.

Alba:

Jezusčkova šola.

6. Solnčna roža.

Kako srečna sta bila Janezek in Francika na dan prvega svetega obhajila! Nebesa so jima bila odprta. Od tedaj prejemata Jezusčka slehern dan. Da mu pripravita vredno bivališče v svojih srcih, se pa še bolj trudita, da zvesto varujeta čednosti, ki so jima bile priporočene v Marijinem vrtcu.

Kaj jima bo neki danes Jezusček povedal? V drhtečem pričakovanju se mu bližata, in Jezusček jima pride smehljaje naproti. Pokažeta mu, kako lepe lilije jima cveto v srcih in kako skrbno jih čuvata. Pohvaljena sta od Jezusčka. Veselo še vsedeta na trato med druge otroke.

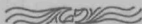
Jezusček pravi: »Poglejte, otroci, kako lepo je tukaj okrog nas. Sedimo na zeleni trati, solnčne rože nas pa senčijo. Poglejte jih! Onale, ki nam je najbližja, je izredno lepa. Pri korenini ima steblo tako debelo, da ga Janezek z obema ročicama komaj objame. To steblo se dviga visoko nad nas in je polno velikih, lepih listov. V vrhu stebela je pa ena sama roža. Sredino ima temno, okrog pa rumene liste. Videti je kakor veliko oko. Pa kam je cvet obrnjen? Gleda naravnost proti solncu. Solnčna roža nas uči pokorščine, ljubi otroci! Kajne, predvsem moramo biti pokorni Bogu? To nam prav lepo kaže solnčna roža s tem, da ima steblo popolnoma ravno izrastlo in se njen cvet vedno obrača za solncem. Tako moramo tudi mi paziti, da uravnamo vse svoje delovanje po božjih zapovedih. Pokorščino ste dolžni, ljubi otroci, tudi svojim staršem. Pokoren otrok je podoben angelu, dà, meni, Bogu, samemu, kajti jaz sem bil tudi pokoren svojemu nebeškemu Očetu, po-

koren celo do smrti. Svojim staršem sem bil pokoren trideset let. Pokorščina do Boga in do predstojnikov pa zahteva od človeka mnogo premažovanja. Poglejte moje srce, otroci! Iz njega raste križ, znamenje, da je pokorščina zahtevala od mene veliko žrtev življenja. Če sem se pokoril jaz, ki zapovedujem zvezdam, kolikobolj je pokorščina potrebna vam. Karkoli vam predstojniki zapovedó, storite, otroci, koj in radi. Mislite si: »Jezusček mi to ukazuje po mojih starših!« Tako boste radi ubogali.

Kakšno pa je plačilo za pokorščino? Oglejte si to na solnčnici! Ona obrača cvet vedno k solncu, in to ga ogreva in dozoreva. Slednjič pridejo ptice izpod neba in pozobljejo zrna, ki so polna maščobe. Kdor je ubogljiv, se pa tudi ogreva na solncu božje milosti in vednobolj dozoreva v čednostih. Iz neba pa pridejo angeli in zbirajo njegovo pokorščino kakor zlate kroglice. To so zakladi za večnost.

Za zgled pokorščine vam bodi vaš angelvarih. Karkoli mu zapove nebeški Oče, vse stori vaš angel. Na podobah ga predstavljajo, da ima perutnice, zato, ker izpolni božje ukaze na migljaj. Storite kakor on tudi vi, otroci, in ubogajte vedno radi. Kako boste enkrat srečni, ko boste prejeli večno plačilo za svojo pokorščino!«

Zdaj pa pristopi Marija. Z njo vred pa vsi otroci veselo vzkliknejo: »Srce Jezusovo, do smrti pokorno, usmili se nas!«
(Nadaljevanje.)

† Štefci Gerdenčevi!

Ker pridna si bila, Štefica mala,
zato te Marija je k sebi pozvala.

Dne 11. junija je nebeška vrtnarica Marija posetila naš mnogoštevilni Marijin vrtec in si je pri tej priliki izvolila nežno cvetko — Štefco Gerdenc, da jo presadi v nebeški vrt. Mamica je tedaj zaplakala; bratec, sestrici in vsi, ki so poznali dobro Štefco, so se pa razžalostili ob misli, da je njeno drobno srcece prenehalo biti za ta svet. To je bila res blaga de-

klica, ta Štefica! Kako vneto in otroško je častila preblaženo Devico Marijo! To ljubezen je zlasti pokazala meseca majnika. Vsak dan, bodisi lepo ali grdo vreme, je prišla v cerkev pred šmarnični oltarček, da tu počasti majniško Kraljico. Redno se je udeleževala tudi shodov Marijinega vrtea. Enako ljubezen je imela tudi do presvetega Zakramenta. O, s koliko pobožnostjo je prejerala vsak mesec svete zakramente, včasih še večkrat na mesec. V tem oziru je bila res vsem lep zgled. Mislite li, ljubi otroci, da bi bila dobra Štefica že umrla, ako ne bi bila še zrela za nebesa? Ker je prej tako rada hitevala k angelski mizi, zato ji je pa tudi ljubi Bog dal milost, da ga je prejela še ob zadnji uri v svetem obhajilu.

Ali naj vam tudi povem, kakšna je bila mala Štefica do svojih součenk? Z vsemi je bila prijazna, vsem postrežljiva, pa tiha in mirna. Součenke so jo zelo ljubile: to je pokazal njen pogreb, ki so se ga skoraj vse udeležile.

O blaga Štefica! Ni te več! Umrla si. Toda naj ne rečem tako. Jezusček te je ljubil, zato te je vzel k sebi. Ti si srečna!

Marijin vrtec v šmihelu pri Rudolfovem.

Klemenčič:

Kaznovana sladkosnednost.

V celi vasi ni bilo bolj iztaknjenega in razposajenega otroka kakor je bil Jerišev Cenček. Hudoben ravno ni bil, a vse je hotel videti, povsod je hotel biti zraven. Noben prepir v vasi ni minul, da bi ga on ne bil poslušal do zadnje besede; nobena ptica ni izvalila, da on ni iztikal okrog njenega gnezda.

Zaradi njegove iztekljivosti so imeli doma ž njim dosti sitnosti in preglavic. Vse omare in vsi predali so morali biti zaprti, drugače je bilo gotovo v njih kaj narobe, ali pa je še česa manjkalo. Po-

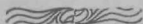
seбно omaro, kjer so imeli mati steklenice, so morali prav skrbno zaklepati. Nekoč so pa le pozabili ključ v ključavnici. Cenček je radostnega srca cpažil, da je ključ notri. Hitro pristavi stol pa začne vrteti ključ. Poizkuša in se trudi toliko časa, da odpre vratca.

Veselje mu zažari na licih, ko se vratca odpro. Kako da bi se tudi ne razveselil? Same dobrote so se mu zasmehljale nasproti. Sladkorček pa med in smetana in sirovo maslo! Vsega je bilo dovolj! Take reči zadovoljujejo tudi najbolj sladkosnedno otroško srce. Na zgornji polici je pa stala še steklenica pri steklenici. Dasi je Cenček ljubil sladkarije, vendar se je danes bolj razveselil steklenic.

Kak sladek oblizek so mu dali včasih tudi mama. Iz steklenic mu pa nikoli niso hoteli nič natočiti. Večkrat je prosil, a vselej so mu odgovorili: »To pa ni zate!«

Danes pa lahko sam poizkusi, kakšne sladkosti so ondi.

Malo premajhen je res, da ne more doseči —. Pomaga si pa hitro. Naglo pristavi večji stol, zleze nanj in vzame prvo steklenico iz vrste. Varno jo postavi na mizo, vzame mal kozarček in naliije vanj rumenkastorjavo tekočino. Pokusi jo... Zdi se mu sladka in dobra. Mali kozarček se mu zdi pa premajhen: vzame si večjega. Naliije do vrha in ga izprazni kar v enem dušku. Pa mu kar sapo zapre —! Še hoče natočiti, a kar naenkrat začuti, kako ga skeli v grlu in peče doli v želodcu. Kakor bi imel živ ogenj v sebi, tako ga žge. Vse se hoče v njem obrniti. Tudi v glavi mu začne mrgoleti. Omara in miza se zavrtita. Cenček se zvrne nezavesten po tleh. Stara mati ga dobé, ko pridejo s polja: še vedno nezavestnega. Ko vidijo steklenico, precej uganejo, kakšno bolezen ima Cenček. Močijo ga, da ga polagoma spravijo k zavesti. Par dni potem je pa še bolehal. Ves zelen je bil. Pa ta bolezen je bila zanj najboljše zdravilo. Nič več ni bil tako iztahnjen, posebno pa se je bal vsake opojne pijače.

L. Koželj:

Šaljiva vprašanja.

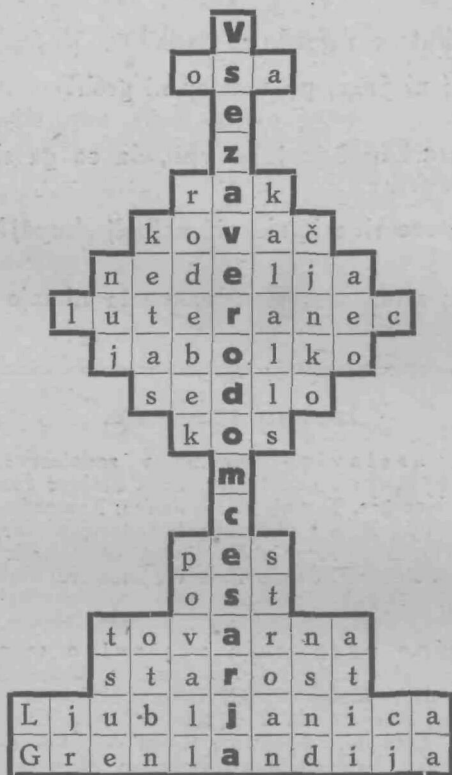
1. V katerem gozdu ni listja? (V smrekovem.)
2. Kaj ni prav, pa vendar ni greh? (Ako obuješ desni čevelj na levo nogo.)
3. Kateri osel je tako vpil, da so ga slišali vsi ljudje na svetu? (Osel v Noetovi barki.)
4. Katere ribe imajo oči najbolj skupaj? (Najmanjše.)
5. Kje nima morje vode, mesta nimajo hiš, de-
žeze ne pridelkov? (Na zemljevidu.)

Imena rešilcev.

Samó zastavico (uganko) v zadnjem »Angelčku« (št. 7) so prav rešili: Anka Bekar, Trst; Finžgar Franc, Škofja Loka; Leon Korošec, Trebnje; Rajh Janko, Kamenščak; Bischof Mimica, Heda in Rudolf v Ljubljani; Osterman Karlo v Kandiji; Milena in Drago Kunc v Novem mestu; Tonček Jandl, Fr. Bohinec, Jan, Bohinec, Janko Rajh v Ljutomeru; Hubad Ivan v Škofji Loki; Fr. Dolničar, Bled; R. Jurčec, Ormož; Marijan Žigon, Šk. Loka; Boris Koman, Skrt Ljubivoj in Mira Žebéré v Radovljici.

Besedno uganko in zastavico so prav rešili: Jožef in Tončka Jeraša pri Sv. Lenartu; Tomažek Holmar, Žabnica - Višarje; Štefan Šober, Baldo, Milka in Zora Sajè, Ivana Ogulin, Ana Bezek, Ter. Bergant, Ana Kambič iz Semiča; Pipan Leon in Zmagoslav, Rožni dol; Francka Bernot, cerkvena pevka, Vranjapeč; Fr. Bohanec, Maribor; Kogovšek Frančiška, Rogelj Ivana, Suhadolnik Ivana, Žitko Ter., Slokar Valentina, Bačar Angela, Kržič Ivana, Suhadolnik Marijana, Šuštar Franca, Pristavec Mar., Merkun Pepa, Hladnik Angela, Preserje; Marjeta Stele, Kamnik; Ivica Jesih, Elči Festajn, Pavla Prügger, Anica Jesih, Zofi Jesih, Ela Gerčer, Trbovlje; Fr. Šoklič, Jerica Mandelc, Francka Jan, Mici Šoklič na Bledu; Franica Kogovšek, Preserje; Boža Marók, Ter. Zupančič, Matilda Kastelic, Marija Smolič, Bojan Marók v D. Nemški vasi; Lidija Jugović v Ljubljani; Franci in Mira Voprinc v Kandiji; Gospodarič Angela, Gramc Pavla, Salamon Pepca, Škerl Frančiška v Radečah pri Zidanem mostu. Šef Ignac, Bauman Edi, Lubi Alojz, Lilek Franc, Lopič Alojz, Uhl Florjan, Ham Jožef, Gornik Karol, Lopič Anton, Celcer Ivana, Hiršman Ana, Šrok Amalija, Tlšler Ivana, Peceta Ana, Kaloh Marija, Hamer Alojzija, Št. Ilj v Slov. Goricah; Marija Rojnik, učenka, Braslovče.

Rešitev besedne uganke.

Vse za vero, dom, cesarja!

Rešitev uganke.

1 2 3 . . . — Moskva. — 3 1 2 . . . — smokva.

»Angelček« stane 1 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripravniški dom«.
 Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik
 Tomažič. Za upravnštvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani,
 Sv. Petra cesta št. 80.